

Той повика Надя, която бѣ станала преди него да свари утринното кафе и весело ѝ показваше зимната прелестъ. И двамата, вдетинени, радостни, тържествени, се засмѣха и заприпомняха други зими отъ далечното минало. Надя, станала по-религиозна по-чувствителна въ последнитѣ месеци, оживѣно, съ сълзи на очи, почна да разправя за детското радостно посрѣщане на първия снѣгъ въ училището.

Когато отидоха на топло въ кухнята и засърбаха горещото кафе, подъ веселото бумтене на огъня и двамата, изведнажъ, се почувстваха съгрѣни отъ интимната, топла радостъ на семейното огнище.

Неволно, тѣ заприказваха пакъ за предстоящото раждане — постоянната тема отъ два-три месеца. Надя подхвана своето.

— Като си помисля само, че ще трѣбва толкова да се влача, че на такси, че тамъ, че чакане пъкъ после въ обща стая съ други, които чакатъ своя редъ, пъкъ охкаты, крещятъ, плачатъ, деца писукаты, реватъ... просто коситѣ ми настрѣхваты... настрѣхваты!... По-добре е, Янко, тука, въ кжщи. Въ кжщи всичко ти е подъ ржка, никой не те безпокои, тихо е, съ една дума — своя кжща...

— Незнамъ, както искашъ — каза замислено Янко. — Азъ отъ едно се безпокоя, знаешъ. Да не би лошитѣ спомени, нашето суевѣрие, да те измжчва... А то, разбира се, дето се казва, въ кжщи да се родишъ, въ кжщи да умрѣшъ — това е най-добро!

Надя отговори:

— Отъ какво ще се безпокоишъ? Нима пакъ това... пукане?... Да пази Господъ!... Защо го нѣма Илия да ти се посмѣе пакъ хубаво? Ако искашъ, за твое успокоение, отслужи ѝ пакъ панихида.